

Derfor vil jeg godt sige, sådan for at vi ikke skal snakke os længere fra hinanden i denne her debat, at jeg synes, det ville være positivt, hvis vi slutter denne her debat med, at alle er parate til at lade sig overbevise under udvalgsarbejdet. Hvis man er i tvivl, og hvis man har spørgsmål, som man får besvaret, og hvor man også føler og oplever, at man får gode svar, håber jeg, at man også er parat til at lade sig påvirke af svarene.

I regeringens strategi indgår jo tre elementer, som alle er brugelige: Det er aftaler, det er afgifter, og det er forbud. Og der er situationer, hvor tingene også kan supplere hinanden.

Hvis vi tager afsnittet om aftaler, der har været refereret til her fra talerstolen, så er de skrevet på et tidspunkt, hvor der faktisk – ud fra det, jeg har fået oplyst – var en forventning om i Miljøministeriet, at man i løbet af meget kort tid kunne udfase disse stoffer, men hvor det har vist sig, at for visse af stoffernes vedkommende kommer der til at gå lidt længere tid, end det var målsætningen, og som man på det tidspunkt troede at det kunne klares inden for – apropos et af citaterne, som jeg tror hr. Hans Christian Schmidt havde fra Max Bæhring. Og derfor er det her jo udtryk for, at vi ikke vil lade alle ulykkerne udvikle sig og få alle problemerne ved at udfase tingene på et langt, langt senere tidspunkt.

Når vi i denne her sammenhæng taler om forbud – det er til hr. Hans Christian Schmidt – så er det jo ikke sådan, at fra den dag, forbudet træder i kraft, så stopper det. Forbud er i den her sammenhæng forbud mod at opføre nye anlæg, som anvender de pågældende stoffer. Derfor vil der, selv efter at forbudet er trådt i kraft, være en længere periode, hvor disse stoffer stadig væk vil optræde. Og derfor er afgiftsinstrumentet faktisk ud fra en miljømæssig betragtning den rigtige måde at gøre det på efter regeringens opfattelse.

Det er klart, at det her er foregået i et meget tæt samarbejde og med megen stor medvirken fra Miljøministeriet, fordi det er dem, vi har at støtte os til. Det er dem, der har den største ekspertise på det her område, det giver sig selv, men jeg mener, at selv for en amatør, som jeg betragter mig selv som på det her felt, er der logik i, at man kan drive en udvikling hurtigere frem.

Dér, hvor de bedste alternativer er, kan man hurtigst hente gevinsterne, selv efter at forbudet er indtrådt, og det gælder tidligere for nogle

stoffer end for andre, og ud fra det, jeg har forstået, er forventningen, at det er de farligste – dem, der indvirker mest voldsomt på drivhuseffekten, f.eks. SF₆ – der kan udfases væsentligt tidligere end 2006.

Men det betyder jo ikke, at man har stoppet det, og derfor er det her ikke et enten-eller. Det er faktisk i en fase, indtil det er helt ude af miljøet, en overgang, at man kan bruge både forbud og afgifterne og dermed prøve at nå det maksimale resultat rent miljømæssigt.

Det er formålet, og derfor håber jeg så også, at de, der har været kritiske, men ikke fuldstændig afvisende, vil lade sig overbevise af saglige argumenter under udvalgsarbejdet.

Jeg var skuffet over hr. Kim Behnkes tale. Hvis vi tager det store indlæg om det meget farlige køleskab osv.: Jamen hvis vi tager vores fremmeste virksomhed i dag på området, Vestfrost, så har de mig bekendt udfaset disse stoffer. Hvis vi tager Tyskland, så har jeg forstået, at i dag har 95 pct. af køleskabe, fryserne, m.v. ikke disse stoffer i sig. Derfor er den tale, som hr. Kim Behnke holdt, meget langt væk fra den virkelige virkelighed, som vi allerede kender i dag. Det her er et forsøg på yderligere at fremme en udvikling, der går i den retning.

Så er jeg i øvrigt enig med fru Eva Møller i, at det at udskifte ikke er fuldstændig uproblematisk og noget, man bare gør. Men det, at det ikke er det, kan jo så også være et godt argument for, at drivkraften, incitamentet til at gøre det, der er lidt besværligt, og måske også gøre det lidt tidligere, end man ellers havde regnet med, skal være lidt større.

Og det, at det ikke er fuldstændig uproblematisk, at der skal uddannelse til, at der skal en række omstillinger til, at der er en række ting, man skal tage højde for, som kan være en lille smule besværligt – sagt på jysk – kan jo være en god begrundelse for, at hvis vi skal have det til at ske, så skal vi måske også skubbe en lille smule mere til den udvikling, og her er afgiften et godt instrument også i den sammenhæng.

Måtte jeg afslutningsvis takke det flertal, som jeg har hørt er særdeles positive over for det her forslag. Jeg mener, at vi kan glæde os over, at der i hvert fald er et flertal, der ikke kun i festtalerne, men også i praktisk handling er parate til at gøre det, der skal til for at sikre miljøet, også når det en gang imellem er lidt besværligt.

Og må jeg så opfordre højre side i Folketinget, der ikke har været afvisende, men har været tvivlende, til at udvise den åbenhed, at man